

Monologi Aino Pennasen kirjoittamasta Ripari-näytelmästä:

PAPPI

Synnyin vakavasti masentuneiden vanhempieni ainoaksi lapseksi. Lapsuuteni oli yksinäinen ja kurinalainen. En saanut leikkiä muiden lasten kanssa, koska vanhempani pitivät heitä keskivertoina. Ja koska vanhempani olivat epäonnistuneet omissa elämässään, he pistivät kaiken toivonsa minuun, lapsineroon, kuten he minua kutsuivat.

Äitini ei koskaan päässyt eläinlääketieteelliseen, joten hän alkoi valmentaa minua. Suoritin 4-vuotiaana vaativia leikkauksia rotilla, joita äitini pyydysti minulle roskakatoksesta.

Isäni taas oli epäonnistunut kirjailija. Hän syytti siitä mitänsanomaton elämänsä ja piti huolen, että lapsuuteni oli kurja, jotta voisin jalostaa karut kokemukseni korkeakirjallisuudeksi. 6-vuotiaana kirjoittamaani runoa hän piti kirjallisena helmenä. Se meni näin:

Tuolla pihalla muut lapset leikkii
Minä leikkiä osaa en
Niinpä tartun taas kirurgin veitsiin
Ja rottia leikkelen

Kun on suuri pienessä kuoressa
On niin yksinäistä elo
Saan kai kunnian vasta kuollessa
Terveisin lapsinero

Olin tottunut siihen, että rakkaus täytyy ansaita onnistuneilla leikkauksilla ja elämän raadollisuudesta kertovilla runoilla. Mutta kun pappi opetti rippikoulussa muistisäännön: Armo tarkoittaa Ansaitsematonta Rakkautta Meidän Osaksemme, sisältäni katosi kipu. Jumalan rakkaus laskeutui minuun ja päätin antaa elämäni Jeesuksen käsiin. Minusta tulisi pappi ja käännyttäisin koko maailman!